

flit i det næste Finantsaar. Vi have allerede mange Gange i Finantsloven sat ved en Sags: „borstfaldet ved Vacance“; om Vacancen indtræder i det næste Finantsaar eller maaskee 10 Aar senere, vide vi ikke. Vi have taget mange Bestemmelser af den Art i Finantsloven; vi vide meget godt, at de maae gjentages hvert Aar. For at de kunne komme til at opretholdes paa den Maade, maa een Gang være den første. Naar det ærede Medlem har sagt, at han synes, at netop fordi Fællesforsatningens Indvirkning paa Finantsloven for Hervæsenets Bedkommende snart foreligger, skulle vi ikke tage en saadan afgjørende Bestemmelse, saa vil jeg sige: Derfor dette Spørgsmaal tidligere havde staaet tvivlsomt for Rigsdagen, saa kunde det gjerne være, at vi skulde udsætte at tage Bestemmelse, men min Betragtningmaade af Sagen har efter min Overbevisning været den almindelige, den, som altid har været gjort gjældende herfra, og som allerede flere Gange har været paa Bese til at gjøres gjældende paa samme Maade, men vi have stadig haabet, at Forholdene skulde forandre sig. Vi bringe altsaa ikke noget Nyt frem, men vi udtrykke paa en bestemt Maade den Betragtningmaade, som vi i en lang Række af Aar have holdt fast, og som nødvendigvis maa holdes fast, om det hele Bevillingssystem skal betyde noget, og det, hvad enten vi saa komme til at have normative Love og Bevillinger udover deres Grændse eller vi beholde et frit Bevillingssystem, som det vi nu have. Den Lærdom, som indeholdes i Modstanden mod denne Bestemmelse, er en fuldkommen Undergravelse af det hele Bevillingssystem. Hvad angaaer den sidste ærede Talers Bemærkning, da skal jeg indrømme den Usfuldkommenhed ved Forslaget, som han fremhævede, men den hidrører ikke fra mig, men

fra den øvrige Deel af det Fleertal, der subsidiært har sluttet sig til dette Forslag; den har imidlertid ikke i sig selv nogen væsentlig Betydning. Deels er det Antal, hvorefter der kan være Tale, som fra Høstfolken kan komme til de saakaldte specielle Corps, meget indskrænket, og altsaa er den pecuniære Fare derved meget ringe; dernæst vil enhver erkende, at den Officør, der har erhvervet den Dannelse, der kræves for de specielle Corps, kan bruges i ethvert af de andre, hvorimod det Omvendte langt fra kan gives denne Almindelighed. Det med vil jeg ikke udtale, at der jo fra Infanteriet og Cavalieriet kan tages en Mængde Officører, som med Held kunne bruges ogsaa i de specielle Baanden, navnlig i Staben; men jeg vil kun sige, at det ikke kan forudsættes at være det Almindelige, hvorimod man godt kan sige, at den, der ikke, naar han er Artilleri- eller Ingenieur-officør, og navnlig Officør i Staben, kan bruges i et af de specielle Corps, og at en Officør derimod kan være meget brugbar i Rytteriet og Infanteriet, uden derfor at være stiftet til at bruges i disse specielle Corps. Jeg troer derfor, at denne lille Mangel ved Forslaget ikke har nogen væsentlig Indflydelse og bør ikke kunne foranledige, at det forkastes; naar Hovedgrunden til at holde fast paa det virkelig holder Stik.

Retteelse.

Nr. 139, Sp. 2169—70, 5 Lin. f. o.: 24 Rid.

Nr. 84 § læs: 23 Rid: 84 §.